

ÉVFORDULÓ

Ma 9 éve, 2007. szeptember 20-án fogadta el a szlovák hatalom parlamentje azt a határozatot, amely alapján a háború után a felvidéki magyarságot sújtó kitelepítési és egyéb jogsértő intézkedések által "létrehozott jogi és vagyoni viszonyok megkérdőjelezhetetlenek, érinthetetlenek és megváltoztathatatlanok." Azaz: a magyarok kisémmizettsége, jogfosztása és beolvasztása továbbra is fennáll.

A kitelepített magyarokat szállító első vasúti szerelvény 1947. április 12-én, az utolsó 1949. június 5-én indult. A kitelepítési listán mintegy 185 ezer név található, elferdített, elkorcsosított, szlávósított írásmóddal. Mi sem természetesebb, hogy Gyulából Július, Ferencből František, Sándorból Alexander, Erzsébetből Alžbeta, Ilonából Helena lett. Egy dolog azonban akkor még nem volt általános gyakorlat: a női nevek "ovásítása". Vajon mindmáig mennyien éltek azon jogukkal, hogy magyar írásmód szerintre írassák vissza a saját nevüket?! Azok közt, akik ezt nem tették meg, hányan tanítanak magyar gyerekeket magyar iskolákban? Mennyire tűnhet egy gyerek számára őszintének az a tanító, aki a magyarság, a magyar kultúra és nyelv tiszteletéről, becsületéről, önmagunk felvállalásáról beszél, miközben arra nem képes, hogy saját nevét magyarul használja?!

Igen, óriási nyomott hagyott lelkünkön a jogtalanság, az elnyomatás, a félelem. A hatalom ezt tudatosan ki is használja, hiszen a jogfosztottságot, az állampolgárság elvesztését már átélő magyarság néhány éve ismét megkapta az "ellentörvényt", ami ugyanezen sebek feltépésével fenyeget. Ezért - magunkat is becsapva - mondvacsinált magyarázatokkal leplezzük saját félelmeinket. Amikor egy anyuka az utcán, a homokozóban, a boltban rászól kisgyermekére, hogy "csendesebben beszélj, az okos ember nem kiabál", valójában saját félelmét magyarázza - amit ő még az édesanyjától örökölt, akit annak idején a magyar szó miatt felpofoztak, kopaszra nyírtak a saját szülőfalujában! Mindeközben a rajokban délre, a magyarlakta területekre települő belső migránsok fennhangon hirdetik utcákon, tereken, boltokban és játszótereken, hogy ki az úr a háznál. Mi pedig? Saját szülőföldünkön alázkodunk meg nevünkben, nyelvünkben, személyünkben. Néven sem tudjuk nevezni a dolgokat! "Kétnyelvűséget" kérünk ott, ahol a magyar nyelvhasználatot kellene kiharcolnunk! Elfogadást hirdetünk ott, ahol fizikai létünk a tét! Mindezek tetejébe egy megemlékezésen "maroknyi borzas csapzott nomád csapat"-nak nevezi az István-kori magyarságot az, aki állítólag értünk dolgozik, mint "igaz magyar pártunk" rettenthetetlen vezetője! Ha ilyenek a jötevőink, minek nekünk ellenség?!

Egy történelmi igazságtalanság valóban nemzedékekre megbéníthat egy nemzetet. A 9 éve meghozott "érinthetlenségi" törvény ennek a bénításnak, félelemben tartásnak egyik eszköze. Mégis, mindenki üthet egy kis rést a félelem falán: tisztelje a saját szüleit, nemzetét, saját magát annyira, hogy magyarként magyarul írja a nevét. Ha magyar gyerekeket akar magyarságra tanítani, akkor meg ez egyenesen alapkövetelmény.

"A tanító olyan lámpás, mely minél inkább világít másnak, annál inkább fogyasztja önmagát." írta Gárdonyi Géza.

Aki tanító-lámpás létére nem világít, az csupán füstöl, kormoz és piszkít.